

Nyáridőben, idegenforgalmi szezonban érthetően előtérbe kerülnek az utazással, a helyi közlekedéssel, a kereskedelmi ellátással kapcsolatos gondok. Postaláda rovatunk legutóbbi, s azt megelőző számában is közlekedésre, kereskedelemre, vendéglátásra vonatkozó több észrevételét tettük közzé. E heti összeállításunkból sem hiányoznak a közlekedés kellemetlenségeit feltáró levelek, szó esik a gyalogosok panaszáiról is. Az illetékesektől választ várunk arra, miért van az előírtnál kevesebb tej a félliteres műanyag tasakban, s hogy mikor oldódik meg jó néhány beázó lakás sorsa.

Egy volt vöröskatonna kérése

Levélben kereste meg szerkesztőségünket Sándorfalváról, a Kéri dűlő 24. szám alól Molnár Sándor olvasónk, aki 1919-ben vöröskatonaként a kecskeméti 49. gyalogezredben szolgált. Ugyanebben a gyalogezredben volt egy századvezető — olvasónk nem emlékszik pontosan a nevére, csak annyit tud, hogy Bélának hívták. Molnár Sándor jó barátságban volt vele, részt vettek a csongrádi útközlésben és a Duna-Tisza-közi harcokban. Olvasónk ké-

sőbb megtudta, hogy az egykori századvezető Szege-den, a Párizsi körúton lakik, de mégsem sikerült találkoznia vele, mert a keresett házat bajtársa eladta, s elköltözött. Molnár Sándor reménykedik abban, hogy a Béla nevezetű századvezető még él, nagyon szeretne elbeszélgetni vele. Úgy tudja, hogy előfizetője a Délmagyarországnak, ezért lapunk hasábjain teszi közzé üzenetét: adjon életkezelője a Délmagyarországnak, ezért lapunk hasábjain teszi közzé üzenetét: adjon élet-

Sorokban

Pistalok nevében kérdezi Z. K. olvasónk, mi az oka annak, hogy az utóbbi időben a megszokottnál drágábbak a jegyek a Fáklya moziban? Levélírónk megnyugtató válaszra közzéjük, a filmszínházban nem emelkedett a jegyek ára. Igaz, idénként 15 forintba kerül az első hely, de ennek egyszerű a magyarázata. Ilyenkor ugyanis olyan filmet vetítenek, melyeknél a plakátokon is jelzik, hogy 50 százalékkal magasabbak a jegyárak.

1971-ben kaptuk meg a lakást — írja Boros Józsefné, Szőgi Zoltánné és Budai László Tarjánból, a Lugos utca 6. szám alól. Nagy bánatra a tető azóta is változatlanul beázik. Már többször fordultak segítségért a tarjáni VI. Lakásszövetkezet elnökéhez, Papp Tiborhoz, de mindannyiszor elutasító választ kaptak. Legjobb esetben ígérettekkel „fizették ki” őket, de mint olvasónk írja, ettől a tető változatlanul beázik.

Régóta figyelem — írja Fe-

Válaszol az illetékes

Július 28-i Postaládánkban közzétettük Kerek György tarjáni olvasónk levelét, mely a közvilágítás furcsaságait tette szóvá. Észrevételére a DEMÁSZ-tól válasz érkezett: „A figyelő és elhárítószolgálat szerelői észlelés után, másnap este a helyi hibát elhárították. Hogy az utcai lámpák egész nap világítottak, annak a kapcsoló meghibásodása volt az oka, a hibát azóta kijavították.”

Ugyancsak július 28-i számunkban hoztuk nyilvánosságra Szabó János tarjáni olvasónk levelét, melyben a levélíró azt sérelemezte, hogy a Kék Csillag melletti ABC-áruházban rendkívül szegényes a zöldség-gyümölcs választék. Dr. Mészáros Tiborné üzletvezető válaszelevelében leírja: „... az olvasó bírálatát elfogadjuk, mert a korábbi időkben különböző szállítási nehézségek miatt előfordult, hogy csekély választék volt zöldség-gyümölcsfelvételből. Intézkedtünk, hogy vásárlóink ezentúlszép, ízletes és friss gyümölcsöt, zöldséget találjanak a bolt-

Micsoda utazás

Nemrég, július 24-én jegyet váltottam — oda-vissza — a másnapi Szeged-Szabadka között közlekedő, 8 óra 10 perckor induló autóbusszjáratra.

Július 25-én reggel tizenvalahány ember társaságban várakozom a buszra. Begördül az autó — Gyuláról érkező menetrendszerrinti járat —, fel akarunk szállni. A kalauz kijelenti, hogy senkit nem vesz fel, mert már Gyulán megtelt a busz. Végül négy embernek mégis sikerült felszállnia.

Mit tegyünk — tépelődünk mi, lemaradt utasok —, ballagjunk jeggyel a kezünkben gyalog a határhoz? Persze, inkább a pénztár felé indultunk, visszaváltani jegyünket. A pénztáros néhány embernek visszaadta a pénzt, másoknak, köztük nekem, nem. Viszont felmehtem a forgalmi irodába. Ott megnyugtattak, hogy a kalauzok „kiskirályok”: azt vesznek fel, akit akarnak.

Elmagyarázták, hogy a szegedi autóbusszállomáson bizonyos mennyiségben elővetelben is eladhatnak jegyeket (vajon, mi értelme van ennek, ha így sem lehet felszállni a buszra?). Mindenesetre feljegyezték a lakcímemet, majd közölték velem, hogy körülbelül két hét múlva megkapom a jegyek árát, postán. (A pénzért — negyvenvalahány forintért — bizony a főpostára kell majd elmennem, mert dolgozom, napközben soha nem talál otthon a postás.)

Ezután más választásom nem maradt, újabb jegyet váltottam — ezúttal a 10 óra 20 perces járatra —, sikerült is elutaznom Szabadkára. Mégis, szeretném megtudni, vajon milyen intézkedéseket tesznek az illetékesek annak érdekében, hogy hasonló kellemetlenségek a jövőben ne forduljanak elő.

Kádár Emília
6725. Szeged,
Katona József u. 53.

Közlekedés, balesetveszély

Hegedűs Györgyné szegedi, Kemes utca 1/A alatti olvasónk a Budapesti Műszaki Egyetem levelező tagozatának hallgatója. Mint írja, gyakran kell Pestre utaznia, s mivel más megoldás nincs számára, mindannyiszor vonatnál megy. Eppen ebből származnak a kellemetlenségei, ugyanis a 6 óra 35 perckor induló reggeli gyors általában 10–20 perces késéssel, valamivel 10 óra előtt ér a Nyugatiba. Olvasónk emiatt mindannyiszor lekési az egyetemre az első órákat.

Véleménye szerint hasonló kellemetlenségek másnak is vannak, a reggeli gyorsal nagyon sokan utaznak — különösen tárgyalásokra, megbeszélésekre, hivatalos összejövetelekre — Budapestre. Nyilván nem olvasónk az egyedüli, aki a késői időpontban induló vonat miatt késve ér utazása céljához. Vajon miért kellett a jól bevált 6 órai indulási időt fél órával későbbre tolni? — kérdezi Hegedűs Györgyné.

G. K. olvasónk levele már a helyi közlekedéssel, pontosabban szólva a gyalogosok gondjával foglalkozik. Mint írja, a Sajka utcában megkezdtek ugyan, de nem fejezték be a járda aszfaltozását, s amint arra az utca lakói következtettek, a közeljövőben nem is kap szilárd burkolatot az igencsak forgalmas utca Római körútól a város központja felé terjedő szakasza. Sok bosszúságot okoz ez az errefelé lakó öregeknek és a kisgyer-

mekes szülőknek, mert esős és száraz időben egyaránt kellemetlen a rücskös, töcséket marasztaló, felkész járdán közlekedni.

Lapunk augusztus 6-i számában szöveztünk azokról a motorosokról, akik a gyalogjárda közlekednek, s veszélyeztetik az arra járók biztonságát. Mint Tóth Mihály szőregi olvasónk írja, ezzel a gonddal nemcsak a fodor-telepieknek kell számolniuk. Szőregen is nagy előszereettel veszik igénybe a motorosok és a kerékpárosok a járdát. Ha csupán gyerekekről lenne szó, ez még megbocsátható volna, de sajnos sok felnőtt is országútnak nézi a gyalogjárda.

A városban nagyon gyakran tapasztalni, hogy a rendkívül forgalmas útkereszteződésekben nappal is — sokszor órákon át — csak sárga fénnel villognak a közúti jelzőlámpák. Megnehezíti ez a járművezetők és a gyalogosok közlekedését. Vajon a lámpákban van a hiba, vagy egyszerűen elfelejtik a jelzőkészülékeket az éjszakai sárga villogóról átkapcsolni? — kérdezi P. L. olvasónk.

Egyik délután a Csaba utca 47. számú ház előtt az úttesten jókora, körülbelül egy méter átmérőjű, öt-hat méter mély nyitott csatornalejárót fedeztünk fel. Mint kisgyermekes szülők, iszonyodva gondoltunk a kicsikre leselkedő veszélyre — írja többek nevében Talmácsi Istvánné felsővárosi olvasónk.

Összeállította:
Ladányi Zsuzsa

Endre Bélának sírjára

Tiszta, szelíd lelkét csöndben ringatta az alkony,
Egy volt ő s a mező, benne a róna dalolt,
Mások a parlagra büszkén magasodtak az égnek,
Ő a magyar föld méla porába hajolt.

Juhász Gyulának e pársoros szép verse — melyet a fenti címmel 1928. nyarán írt — eszünkbe juttatja, hogy a születése révén Szegedhez, munkálkodása kapcsán Váshelyhez kötődő Endre Béla (1870–1928), az Alföld tájának népeinek nagy festő-lirikusa felszáz évvel ezelőtt, 1928. augusztus 12-én hunyta le örök álmára finom színeket látó szeméit. Temetésén Juhász Gyula mondott az Alföldi Művészek Egyesülete nevében búcsúztatót. Mi most „Endre Bélának sírjára” néhány olyan, vele kapcsolatos idézetet és versrészletet szeretnénk pár szál virágként elhelyezni, melyek legkövetlenebb barátaitól, Tornyai Jánostól, Kiss Lajostól és Juhász Gyulától származnak.

Kezdjük talán Tornyai János kedves humorú, de mély példázati jellemzéssel, mellyel Endre Béla humánus, soha meg nem szűnő emberi segítőkészségét dicséri. „Hányszor előfordul — írja Tornyai, Kiss Lajos: Váshelyi művészélet (Bp. é. n.) című könyvében — fazekas és művész életében (itt az Alföldön különösen), hogy a szekere elakad. Ilyenkor az átkozott szekér nem mozdul se ti-se-tova. A szegény kárvallott lába tekinget égre-földre, sehonnán semmi segítség. Akkor eszébe jut a művésznek — Endre Béla. Egy szó, a jó Béla bácsi menten ott terem és az elakadt szekert játszi könnyedséggel a kis újjával kirántja, a kátyúból. (De sok ilyen szerkezt kirántott már, nézz meg akárki, egész bele van gúrbólva a kis ujjá.)”

Első szerelmem, első verset
Te hoztál, Váshely, nekem,
S mi kedvesebb öreg szívemnek,
Mint első vers és szerelmem?
A váshelyi sétatéren
Muzsikált múltam boldogan
S felejttem éjben, sárban, dörben,
Hogy ifjúságom oda van...

Szeles Zoltán

Metró a Volga partján

Kujbisev — a Volga-part egyik festői szépségű városa — napjainkban nagyépítkezések színhelye. Az 1 millió 200 ezer lakosú városban gyors ütemben fejlődik a lakásépítés. Főleg 12–16 szintes lakóházakat építenek. Az elmúlt öt évtizedben több tízezer költözött új lakásba. A tizedik éves tervben Kujbisevben is megkezdik a metró építését. Ez jelentős mértékben hozzájárul majd a város közlekedési gondjainak megoldásához.

anyja címét a Sári anyjától. Gondoltam, írok neki, lássa meg, milyen szép gyermeke van. El is jött egy szombaton délután. Szabadkán lakott. A szülei egy kaszányában kántinosok voltak. A három kislány bent volt a rácsosban. Mondom neki:

— Válassza ki, melyik a magáé?
Nézi őket, a legsoványabbra, Sáraira mondta, hogy az az övé. Mondom neki:

— Nem!
Akkor az Ilonára mondta.

— Nem válogatunk, egynél álljon meg.
Vége aletán megmutattam, melyik az. Nem győzött elcsodálkozni rajta. De a kislány nem vállalta be, bár azután jött ritkábban, hozott is neki nyalánkságot, de a lány nem barátkozott meg vele. Titokban örültem is neki, mert szándékomban volt örökre fogadni. Már akkor tudtam, hogy nekem nem lesz. Csak a sorsok más-keppen alakultak. Csak estelenként értem rá varni, ilyenkor a két kislány kétélfől állt, egy darabig egyiket vettem az ölemből, aztán a másikat. Milyen öröm volt ez nekik! A Sárkát meglátogatta sűrűn az anyja, meg a nővérét, azok szerették az anyjukat, mindig úgy várták.

Amint már írásom elején említettem, azért cseréltem meg a házat, mert ez 600 négyzetgöles volt, az első meg 300 négyzetgöles. Faluhelyen a kert jóvedelmű. Mellettem a Palié, fél házzal, 300 négyzetgöles földlét, határos volt. Így egy testben 900 négyzetgöles kertünk volt. A másik felől határos szomszédom Sávi nevezetű ember volt.

(Folytatjuk.)

Gémes Eszter:

Mindig magam

95.

Beleesett a számarköhögésbe, ha köhögött, olyankor a széklet véres gennyel ment el. El akarta a kisasszony helyezni, de senki sem vállalta. A testvérem nagyon könyörgött, vigyem el, mert neki az ura nem engedi. Később odavisi hozzá, a testvéremhez, Kerekes Albehez. Ráálltam, de az orvos beleegyezése is kellett. Mikor elmentünk hozzá, azt mondja:

— Bozóné! Van magának fogalma, mit akar? Aki beleesett a bajba, gondolja ki belőle. Három kicsire rávinné?

Kezdtem visszatáncolni, de a testvérem azt mondta, viszi tőlem rövidesen. Eppen búcsú előtt, szombaton vittem el a kislányt. Nálam a búcsú a lakodalommal felért, mert mindenfelől jött össze a rokonság. Igencsak bárány, meg pulyka lett vágya. De milyen fáradtság volt az nekem! Alig álltam a lábamon, az egyik vendég jött, a másik ment, azt mindenkit kiszolgálni. Estefelé odamegyek a kislány fekhelyéhez.

— Uramisten, ez meghalt! — mondom a testvéremnek.